

Fællesudvalgets Indstillinger sattes først til Forhandling.

Ordføreren (*Fr. Andersen* [Holbæk A.]: Inden jeg gaar over til at motivere og anbefale Flertallets Indstilling, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om Sagen i al Almindelighed, væsentlig i Relation til den Udtalelse, som mine Partifæller og jeg har fremsat i Betænkningen. Jeg kan ikke andet end paa det stærkeste beklage, at der har skullet gaa saa lang Tid, inden Rigsdagen har kunnet naa at tage endelig Stilling til den foreliggende Sag. Jeg synes, som jeg ogsaa har givet Udtryk for ved Sagens forskellige Behandlinger i dette høje Ting, at det Spørgsmaal, hvorom det drejer sig, Spørgsmaalet om at træffe Foranstaltninger mod Arbejdsløsheden, indeholder en saa alvorlig Tilkendegivelse til os alle, at det er mig ganske uforstaaeligt, at det har været saa svært, ja ligefrem er blevet umuligt at opnaa Enighed om at tage dette første Skridt til Arbejdsløshedens Bekæmpelse. Naar vi staar i en Krisetilstand som den nuværende, i en Situation, der truer Land og Folk, og som er af den alvorligste Betydning for hele vort Samfunds Økonomi, havde jeg dog troet, at dette Spørgsmaals Alvor maatte være tilstrækkelig klar for alle, til at man kunde sætte uvedkommende Hensyn til Side og alene holde sig for Øje Nødvendigheden af snarest muligt og mest muligt at kunne bringe Hjælp til de mange af vore Medborgere, som uforskyldt er blevet Ofre for Arbejdsløsheden, og som med den største Bekymring maa se den kommende Tid i Møde.

Der staar i Betænkningen, at Lovforslaget blev forelagt i Folketinget den 17. Oktober. Det blev det nu ikke, det var den 14. Saa vidt jeg ved, afgav Arbejdsudvalget Betænkning den 7., Betænkningen forelaa trykt den 12. og allerede den 14. fremsatte den højtærede Socialminister Forslaget i Folketinget, hvilket er Udtryk for, at han for sit Vedkommende har skyndt sig at handle. Jeg vil igen ved denne Lejlighed fremhæve, at det Forslag, der blev forelagt, ikke gav Udtryk for Regeringens egen Opfattelse, ikke gav Udtryk for, hvad Socialdemokratiet mente om det Maal af Foranstaltninger, der maatte anses for paakrævet i den foreliggende Situation. Det gjorde det

ingenlunde. Det, der var bestemmende saavel for den højtærede Minister som for vort Parti, var, at her forelaa en Indstilling forment af Mænd med forskellige politiske Anskuelser, hørende hjemme i forskellige sociale Lag, som havde arbejdet sig frem til Enighed om et Mindstemaal af Foranstaltninger, saaledes at det kun kunde betegnes som *et første Skridt* til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden. Naar denne forstandige, kloge Begrænsning blev truffet fra Ministerens Side, laa det, som jeg har sagt før, ene deri, at man ønskede at skaffe Sagen en let Gang gennem Rigsdagens Ting ud fra den rigtige Erkendelse, at hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp, og at Tiden var saa kostbar, at det gjaldt om at handle hurtigt. Disse Forhaabninger blev, som vi alle ved, gjort til Skamme. Det var ikke de saglige Hensyn, der blev bestemmende for Mindretalspartierne her i Salen, det var de partipolitiske Hensyn, det var Ønsket om at kunne benytte denne Lejlighed til et dobbelt og for disse Partier velkomment Formaal, nemlig til at prøve, om man ikke kunde skabe Regeringen Vanskeligheder ved at nægte den selv de mest beskedne Midler til Arbejdsløshedens Bekæmpelse, og om man ikke for sin eventuelle Medvirkning kunde forlange en urimelig Betaling derved, at man stillede det ubluferdige Krav til Arbejderne at vise Resignation og gaa bort fra deres Lønoverenskomster. Jeg vil her fremhæve, at man jo ved forskellige andre Lejligheder har peget paa det urimelige i, at Arbejderne til andre Tider, naar deres Lønninger ikke fulgte med Udviklingen, rejste Krav; da har man peget paa Overenskomsterne og sagt til Arbejderne: Hold jer dertil. Men nu ønsker man at gaa helt andre Veje, nu ønsker man at tilsidesætte alle rimelige Hensyn til gældende Overenskomster, som er bindende for begge Parter.

Nu var det jo lykkeligtvis saadan, at de to Mindretalspartier her i Tinget ikke havde Magt, som de havde Agt, og derfor kunde det beskedne, maadeholdne Forslag vedtages her. Men anderledes var Forholdet jo i Landstinget. I Landstinget har de to Partier, der er Mindretal her i Salen, foreløbig en Overvægt af Stemmer, og denne foreløbige Overvægt i Landstinget skulde saa bruges til at fremme, hvad man ikke havde evnet at sætte igennem her i Tinget.